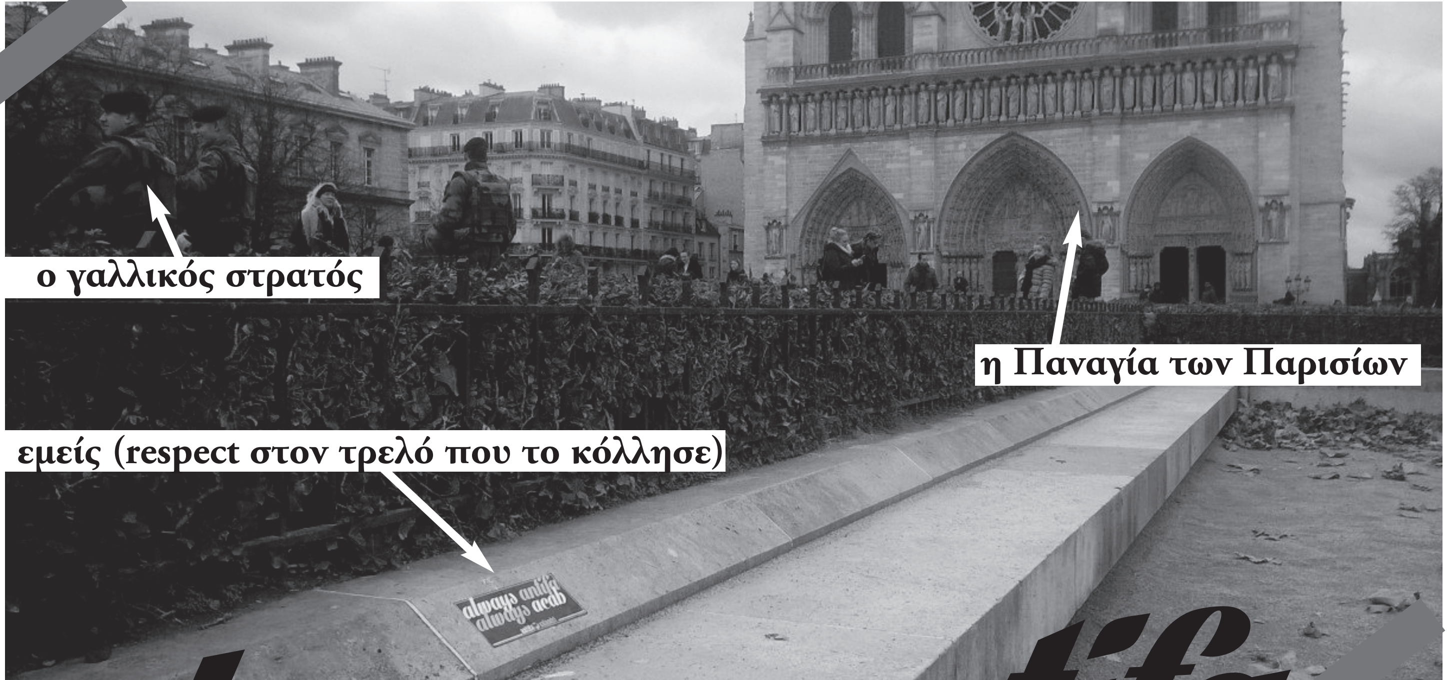
antifa ★ xalandri

Αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο — Τεύχος #II - Γενάρης/Φλεβάρης '17

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

always antifa always acab!

INTRODUCTION

Το χτύπημα του ξυπνητηριού τα πρωινά και οι φορές που ξαναχτυπά μέχρι να σηκωθούμε, τα τηλέφωνα του ιδιοκτήτη που ζητά το νοίκι, τα ρατσιστικά σχόλια και «τα εισιτήρια σας παρακαλώ» στο λεωφορείο, το απουσιολόγιο και τα «ησυχία» των καθηγητών, τα σχόλια των αντρών για την εμφάνιση μας στο δρόμο, τα υπεροπτικά βλέμματα των αφεντικών και τα «πάμε πιο γρήγορα» των υπευθύνων, τα «δείξε μου τα χαρτιά σου» των μπάτσων στις πλατείες, οι απαιτήσεις των πελατών στην δουλειά, είναι στιγμές που επαναλαμβάνονται κουραστικά στην καθημερινότητα μας. Είναι οι στιγμές που μας θυμίζουν τον σιωπηλό πόλεμο που εκτυλίσσεται σ' αυτή την πόλη Είναι οι στιγμές που καταλαβαίνουμε ότι σ' αυτή δεν είμαστε όλοι ίδιοι.

Και είναι μέσα σ' αυτές τις στιγμές που βρίσκουμε τους φίλους μας. Είναι αυτοί και αυτές που τραβάμε τα ίδια ζόρια, αυτοί και αυτές που έχουμε κοινούς εχθρους: τα αφεντικά, τους φασιστές, τους ρατσιστές, τους μικροαστούς και την ιδιοκτησία τους. Και είναι η λούφα στην δουλειά, τα σπρέι μας στους τοίχους των σπιτιών τους, οι πλατείες που αράζουμε και δεν έχουν χώρο για φασιστές, το βρίσιμο στους ρατσιστές στο σχολειό η στο προαύλιο, που μας κάνουν να παίρνουμε πίσω το χώρο και τον χρόνο μας. Και αυτό είναι που θα κάνουμε και φέτος: θα βρίσκουμε τους τρόπους να στεκόμαστε μαζί απέναντι σε όλους αυτούς!

για ηλεκτρονική επικοινωνία στείλε μας στο
antifaxalandri@yahoo.com

Δεύτερη γενιά μεταναστών μας αποκαλούν, δηλαδή ούτε πρώτη, άρα όχι ακριβώς μετανάστες, αλλά ούτε και ντόπιους, δηλαδή όχι ακριβώς έλληνες! Ποιοι σκατά είμαστε τελικά;

Πολλοί γεννηθήκαμε εδώ, όλοι μεγαλώσαμε εδώ και κανείς μας δεν έχει μέλλον. Γιατί δεν έχουμε εξασφαλισμένη δουλειά, δεν έχουμε καβατζωμένους γονείς, δεν έχουμε γνωστούς στο δημόσιο, δεν έχουμε καλή γνώση της γλώσσας, δεν έχουμε ούτε καν νομιμοποίηση της ύπαρξής μας. Από την άλλη όμως, έχουμε το τρέξιμο στα σύνορα με τον διακινητή για να μην φάμε καμιά σφαίρα από μπάτσο.΄Εχουμε όλοι το μαλάκα το δάσκαλο να μας λέει για το πόσο γαμάτη είναι η Ελλάδα παρέα με τον μαλάκα πατριώτη συμμαθητή. ΄Εχουμε το βλάκα το γείτονα να μας λέει «Δύσκολο το Ιγκεντιάν, θα σε λέω Γιώργο».΄Εχουμε τους σιχαμένους τους μπάτσους να καταστρώνουν σχέδια για την πειθάρχησή μας και να μας τρέχουν στο τμήμα για εξακρίβωση και έλεγχο της άδειας. ΄Εχουμε ξυπνήματα χάραμα και στήσιμο επί ωρών στην ουρά, για μια άδεια που τελικά έρχεται ληγμένη. ΄Εχουμε να ακούμε τις μαλακίες του αφεντικού από την μία στην άλλη σκατοδουλειά και έχουμε και τους μαλάκες τους φασίστες να ξεθαρρεύουν με τις πλάτες των μπάτσων.

Εκτός από αυτά όμως, έχουμε και κάτι άλλο: έχουμε μίσος για τους ΄Ελληνες νοικοκυραίους που μας το παίζουν φιλοι αλλά τους βρομάμε. Μίσος για το κράτος και τους μπάτσους του που μας έχουν στο τρέξιμο στα σύνορα και στο τρέξιμο μέσα στην πόλη.΄Εχουμε μίσος για τα αφεντικά που μας έχουν για τις χειρότερες δουλειές. Μίσος για τους φασίστες που μας ψάχνουν. ΄Εχουμε ένα έμφυτο ταξικό μίσος για όσους ακουμπάνε στο σβέρκο μας.

Και για να την παλέψουμε, βρίσκουμε ο ένας τον άλλο, κάνουμε πολυεθνικές παρέες με ντόπιους και μετανάστες που τραβάνε τα ίδια με εμάς και αράζουμε στις πλατείες, αγόρια και κορίτσια , πάμε γήπεδο και δερνόμαστε με τα ΜΑΤ, κυνηγάμε τους φασίστες στην γειτονιά μας, ντυνόμαστε η καθεμία όπως νιώθει και χέζουμε τα πρότυπα που έχουν για μας. Δεν είμαστε ΄Ελληνες, είμαστε Αλβανίδες, Βουλγάρες, Ρουμάνοι, Πακιστανοί, είμαστε Χαλαναδραίοι,Βριλησσιώτισσες, Καλλιθεότες, Πατησσιώτες, και να ξέρετε ότι δεν σας γουστάρουμε καθόλου πατριώτες νοικοκυραίοι, μπάτσοι, αφεντικά και φασίστες. ΄Ομως αυτή η πόλη είναι σπίτι μας απ' άκρη σ' άκρη.

Απ' τα σύνορα της Ελλάδας στις πλατείες της Μητρόπολης

ΜΚΟ, δηλαδή ρατσιστές με πτυχίο!

Έχετε παρατηρήσει ότι κάθε φορά που εξεγείρονται οι μετανάστες σε κάποιο απ' τα μυριάδες στρατόπεδα συγκέντρωσης ανά την Ελλάδα (και πιο πρόσφατα στη Μυτιλήνη και στη Χίο), τα ΜΑΤ σπεύδουν να διασώσουν πρώτους-πρώτους τους υπαλλήλους των ΜΚΟ; Αξιοπερίεργο, θα έλεγε κανείς. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν είναι και τόσο. Διότι οι ΜΚΟ και οι παρατρεχάμενοι τους είναι απλώς καμουφλαρισμένοι μπάτσοι. Πιο καλοντυμένοι; Σίγουρα. Πιο ανθρωπιστές; Ίσως. Αλλά ακριβώς το ίδιο χωμένοι στο κράτος όσο και η αστυνομία και ως εκ τούτου επιφορτισμένοι με την διαχείριση των μεταναστών, είτε αυτή σημαίνει το μάντρωμά τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, είτε την μετατροπή τους σε φτηνούς και πειθήνιους εργάτες για τα ελληνικά αφεντικά. Αυτόν ακριβώς τον ρόλο αναγνωρίζουν οι μετανάστες στο πρόσωπο τους, γι' αυτό και κάθε φορά που ξεσπούν, πρώτους αυτούς παίρνουν στην τρεχάλα.

«Θα τα πούμε στην κόλαση της Ζένιτσα...»

Τον περασμένο Νοέμβρη η Εθνική Ελλάδος αντιμετώπισε την Βοσνία-Ερζεγοβίνη για τα προκριματικά του παγκοσμίου κυπέλλου ποδοσφαίρου, στη φάση των ομίλων . Εκεί, για ακόμη μια φορά, οι φασιστοκανίβαλοι οπαδοί της εθνικής «έλαμψαν» δια της παρουσίας τους, αφού σήκωσαν πανό με τη φράση : Νο, ica, Srebrenica", φασιστική σερβική ατάκα που κυριολεκτικά σημαίνει: "Μαχαίρι, συρματόπλεγμα, Σρεμπρένιτσα". Αυτές οι τακτικές είναι γνώστες από τέτοιου είδους οπαδούς. Όμως η δική μας ταξική μνήμη ποτέ δεν θα ξεχάσει τους φυσικούς αυτουργούς του μακελειού στην βοσνιακή πόλη Σρεμπρένιτσα, δηλαδή τις σέρβικες συμμορίες και τους μισθοφόρους τους καθώς και τους Έλληνες φασίστες και στρατιωτικούς που συνέβαλλαν στην αιχμαλωσία και τον θάνατο 60.000 ανθρώπων (εκ των οποίων το 44% ήταν μουσουλμάνοι), καθώς και στο βιασμό χιλιάδων γυναικών, οι οποίες δεν χώρεσαν ποτέ σ΄ αυτόν τον υπολογισμό.

Ίδια είναι τα αφεντικά εθνικά - πλανητικά!

Με αυτό το σύνθημα καλούσε σε διαδήλωση τον περασμένο Νοέμβριο η αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa. Η διαδήλωσε είχε σαν αφορμή τις επίσημες επισκέψεις του υπουργού εξωτερικών της Ρωσίας και του προέδρου των ΗΠΑ στην Ελλάδα τον ίδιο μήνα. Όμως αυτή η διαδήλωσε διέφερε κατά πολύ από τις παραδοσιακές «διαδηλώσεις διαμαρτυρίας» που συνοδεύουν τις επισκέψεις των εκπροσώπων των μεγάλων δυνάμεων. Δεν επιδίωκε να γίνει άλλο ένα μεγάλο συλλαλητήριο όπου δεξιοί και αριστεροί από κοινού θα διαμαρτύρονταν για την «εξαρτημένη Ελλαδίτσα» και το πόσο «κακοί είναι οι Γερμανοί»

Αυτή η διαδήλωσε έλεγε πως τα τελευταία 25 χρόνια διεξάγεται ένας κανονικός πόλεμος και πως το Ελληνικό κράτος παίρνει μέρος σε αυτόν με διάφορους τρόπους για τα δικά του συμφέροντα. Κοιτά τα προβλήματα στο εσωτερικό της Τουρκίας και χαίρεται. Έχει καταφέρει να φτιάξει έναν συμπαγή εθνικό κορμό έτοιμο να πιστέψει ότι του λέει το κράτος του, δεξιό ή αριστερό. Και τώρα οι επισκέψεις του Ρώσου υπουργού και του Αμερικανού προέδρου γίνονται όχι για να του υποδείξουν τι να κάνει αλλά για να παζαρέψει την συμμετοχή του σε αυτές τις διακρατικές συγκρούσεις με βάση τα συμφέροντά του.

Εμείς με την σειρά μας συμμετείχαμε σε αυτήν την διαδήλωση ενάντια στο Ελληνικό κράτος, τον μιλιταρισμό του και τα σχέδιά του. Δηλώνουμε ότι δεν πολεμάμε για κανένα στρατό καμία σημαία κανέναν αφέντη.

ΟΙ ΒΙΑΣΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΡΕΣ

Θυμάστε τον βιασμό στην Πάρο τον Αύγουστο του 12, για τον οποίο κατηγορήθηκε ένας Πακιστανός; Θυμάστε με τι ζήλο έσπευσε το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας να υποτιμήσει με κάθε δυνατό τρόπο τους Πακιστανούς και γενικότερα τους μετανάστες;

Έχουμε μιλήσει επανειλημμένα σε αυτό το έντυπο για το ρατσισμό της ελληνικής κοινωνίας. Από τις καθημερινές εξακριβώσεις μέχρι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, το ελληνικό κράτος έχει πολλούς τρόπους να κρατάει αόρατους χιλιάδες μετανάστες εργάτες.

Ο μύθος του μαύρου βιαστή, που χρησιμοποιήθηκε σε μια σύγχρονη εκδοχή στην περίπτωση της Πάρου, είναι άλλο ένα τέτοιο εργαλείο στα χέρια του κράτους. Πρόκειται για μια πολιτική που εφαρμόστηκε στον αμερικανικό νότο στα τέλη του 19ου αιώνα, με σκοπό την περαιτέρω υποτίμηση των μαύρων κοινοτήτων. Είχε ως αποτέλεσμα το λιντσάρισμα χιλιάδων μαύρων γιατί λέει βίαζαν λευκές γυναίκες και παράλληλα αποσιωπήθηκαν χιλιάδες βιασμοί μαύρων γυναικών από λευκούς. Ένα εργαλείο που αρμόζει τέλεια σε μια ρατσιστική κοινωνία.

Μιας και είπαμε την κωδική φράση ρατσιστική κοινωνία ας επανέλθουμε στα καθ' ημάς. Η στρατηγική αυτή, δηλαδή η κατάδειξη των μεταναστών ως τους κύριους δράστες εγκλημάτων σεξουαλικής βίας δεν έμεινε ξεχασμένη αλλά αναδιαμορφώνεται και αναβιώνει στις μέρες μας και στον τόπο στον οποίο ζούμε.

Συγκεκριμένα το ελληνικό κράτος και ο σιχαμένος μικρομεσαίος συρφετός που το περιτριγυρίζει δε χάνουν ευκαιρία να φορτώσουν κάποιο βιασμό στους μετανάστες εργάτες. Σε αυτό το σημείο θέλει προσοχή. Όχι, το κράτος μας και οι φίλοι του δεν ξύπνησαν ξαφνικά μια μέρα και είπαν θα αγωνιστούμε για τα δικαιώματα των γυναικών. Μας φαίνεται πως ισχύει ακριβώς το αντίθετο, αν αναλογιστούμε πως οι ίδιοι

είναι αυτοί που βιάζουν χιλιάδες γυναίκες καθημερινά στα μπουρδέλα αυτής της χώρας. Καθώς και αυτοί που αναπαράγουν συνεχώς τις διάφορες αηδίες τύπου «ήταν προκλητικά ντυμένη» και «τα ήθελε ο κώλος της» κάθε φορά που φτάνει στη δημοσιότητα βιασμός από Έλληνα.

Οπότε τι ζόρι τραβάει το κράτος και συνολικότερα η ελληνική κοινωνία και παθιάζεται να αποδώσει κάποιο βιασμό σε μετανάστη; Νομίζουμε πως η απάντηση φαίνεται από την περίπτωση της Πάρου, που αναφέραμε παραπάνω, και λέγεται υποτίμηση των μεταναστών εργατών.

Αυτά που λέμε βέβαια δεν τα βγάλαμε από το μυαλό μας, ήδη από τη δεκαετία του '80 η Angela Davis έγραφε "Ο μύθος του μαύρου βιαστή έπαιξε κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση του ρατσισμού μετά την κατάργηση της δουλείας. (...) Στη χειρότερη, είναι μια σφοδρή επίθεση εναντίον όλων των μαύρων συνολικά."

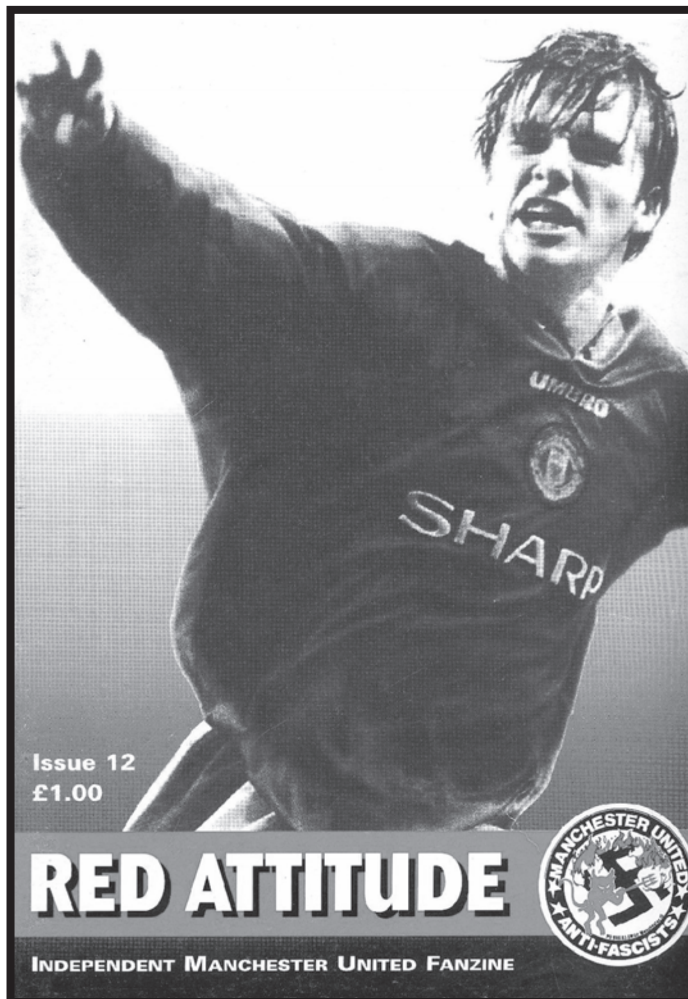
Επίθεση λοιπόν. Επίθεση εναντίον του συνόλου της εργατικής τάξης. Αυτό είναι που έχει το κράτος μας στο πίσω μέρος του κεφαλιού του κάθε φορά που ξοδεύει τόνους μελάνης για να μας πείσει πόσο σεξουαλικά πεινασμένοι είναι οι μουσουλμάνοι, πόσο οπισθοδρομικός είναι ο πολιτισμός τους και πως ανά πάσα στιγμή μπορούμε να πέσουμε θύματα βιασμού.

Εμείς από τη μεριά μας δεν ψηνόμαστε καθόλου με αυτή τη λογική. Καταλαβαίνουμε πως είναι μια πολιτική άκρως ρατσιστική, η οποία καμία σχέση δεν έχει με τα δικαιώματα μας ως γυναίκες. Καταλαβαίνουμε επίσης πως ο βιασμός δεν είναι μια πράξη σεξουαλικής πείνας, αλλά επιβολής από κάποιο άτομο που διαθέτει την κατάλληλη εξουσία όπως είναι οι γκόμενοι, οι σύζυγοι, οι πατεράδες, οι καθηγητές και τα αφεντικά μας. Το μόνο που μας μένει λοιπόν να απαντήσουμε σε όσους ψήνονται με τέτοιου είδους παραμύθια είναι:

ΕΙΝΑΙ ΡΑΤΣΑ ΕΙΔΙΚΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΙ

ΓΗΠΕΔΟ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ & ΓΕΙΤΟΝΙΑ:

“Οι Ιταλοί αυτόνομοι είπαν: η εργατική τάξη δεν είναι το Κόμμα, το συνδικάτο, ο λευκός αρσενικός εργάτης η εργατική τάξη είναι η αυτονομία από τις μεσολαβήσεις, ο πολυεθνικός εργάτης-μάζα, το άμισθο νοικοκυριό. Οι Βρετανοί αυτόνομοι πρόσθεσαν: η εργατική τάξη δεν είναι η ψήφος σε εργατικά κόμματα ή το χαμηλό εισόδημα η εργατική τάξη είναι σε ποια γειτονιά μένεις, τι ομάδα είσαι, τι μουσική ακούς.”

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ & ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ

Η παραπάνω φράση πιστεύουμε ότι εκφράζει με τρόπο απλό και κατανοητό, τι είδους ιδέες κυκλοφορούσαν στο νησί τις δεκαετίες του '70 και του '80. Ο βρετανικός αντιφασισμός γεννήθηκε μέσα από τα σπλάχνα της πολυεθνικής εργατικής τάξης της εποχής εκείνης, όταν και οι διάφορες νεοναζιστικές οργανώσεις άρχισαν να δραστηριοποιούνται συσπειρώνοντας τις μάζες των ρατσιστών και πραγματικά έφερε τα πάνω κάτω στην βρετανική κοινωνία.

Από τη μία, η δεύτερη και τρίτη γενιά μεταναστών εργατών, αντιμέτωπη με τους φασίστες, το βρετανικό ρατσισμό και την ακραία αστυνομική βία, καθώς και με τη σκληρή συνειδητοποίηση ότι οι αριστερές οργανώσεις σε καμία περίπτωση δεν μπορούσαν να εκφράσουν τις ανάγκες και τα συμφέροντα των μεταναστών, δημιούργησε τις δικές της ομάδες αυτοάμυνας και τις δικές της κοινότητες, διεκδίκησε δυναμικά την αυτονομία της και τσάκισε στην πράξη το βρετανικό απαρτχάιντ. Εξεγέρθηκε ξανά και ξανά ώστε κάθε ενδιαφερόμενος εμπέδωσε με το στανιό ότι η πειθάρχηση της οργανωμένη εργατική τάξη δεν θα ήταν στο εξής εύκολη υπόθεση.

Από την άλλη, η έκρηξη της βρετανικής αντικουλτούρας προκάλεσε την εμφάνιση ένα σωρό υποκείμενων μέσα στην λευκή εργατική τάξη, που μισούσαν τη δημόσια τάξη και τους φασίστες φίλους της, μισούσαν τους μεσοαστούς και τους κυριλέδες και εξεγέρθηκαν στο πλευρό των νεαρών μεταναστών. Η αντίληψή τους για το πως γίνεται ο αντιφασισμός και ο ωμός εμπειρισμός τους αποτελούν σημαντική παρακαταθήκη για τις αντιφασιστικές ομάδες γειτονιάς σήμερα. Δηλαδή μίσος για τους ρατσιστές, ούτε η παραμικρή προσπάθεια να τους "πείσουμε", καμία πίστη σε κάποια υποθετική "επανάσταση" και γλύψιμο των λευκών εργατών παρά μόνο θέληση να βρεθούμε με άλλες φιγούρες σαν κι εμάς, με πάνκηδες, με αντιφασίστες οπαδούς, με μετανάστες και να φτιάξουμε αντιφασιστικές ομάδες, καμία ανοχή στους ναζί παρά μόνο πέσιμο με κάθε ευκαιρία. Οι "γειτονιές μας" και οι "γειτονιές τους", οι "δικοί μας" και οι "δικοί τους", οι "πλατείες μας", οι "παμπ μας", οι "δρόμοι μας" και μέση λύση δεν υπάρχει η μέθοδος της πόλωσης ήταν μονόδρομος γι' αυτούς τότε και είναι μονόδρομος για εμάς, εδώ και τώρα.

Πιστεύουμε ότι είναι σημαντικό να κρατάμε ζωντανά τα κομμάτια που συνθέτουν την αντιφασιστική παράδοση και κουλτούρα, στιγμές από τα αντιφασιστικά κινήματα που αξίζει να θυμόμαστε. Όπως τους Βρετανούς αντιφασίστες του '70 και '80, κομμάτι των οποίων ήταν και οι οπαδοί της manchester united, πριν τιγκάρουν τα αγγλικά γήπεδα μεσοαστούς και τουρίστες "οπαδούς" με τα smartphone στο χέρι. Έβαλαν και αυτοί το χεράκι τους στο τσάκισμα του φασισμού στους δρόμους και η κουλτούρα τους είναι και δικιά μας κουλτούρα.

STRIKE BACK!

"all my life
i've felt the eye of the catcall
we're striking back baby
and you can find me in the vanguard
you say you don't understand
i can see the blood, it's on your hand..."

Sheer Mag - Can't Stop Fighting

Οι Sheer Mag είναι μια πανκ ροκ μπάντα απ' την Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ. Έγραψαν τους παρακάτω στίχους για την Σιουδάδ Χουάρες. Μια πόλη στο Μεξικό όπου τα τελευταία χρόνια, αμέτρητες εργάτριες έχουν δεχθεί επίθεση ή έχουν εξαφανιστεί στον δρόμο της επιστροφής απ' τη δουλειά. Φυσικά, δεν παραθέτουμε τα λόγια τους εδώ, επειδή θέλουμε να μοιραστούμε την έκπληξη μας που τέτοια πράγματα συμβαίνουν ακόμη και στις μέρες μας, κάπου μακριά. Το κάνουμε γιατί γνωρίζουμε ότι ισχύει το αντίθετο: ο σεξισμός είναι καθημερινότητα κι εδώ, ειδικά στις μέρες μας. Κατά τα άλλα, απ' τους Sheer Mag, κρατάμε τον επίλογο: STRIKE BACK!

ΟΤΑΝ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ ΔΕΝ ΜΙΛΑΜΕ!

Σε κάποια φάση μπαίνουμε με μια φίλη σ' ένα μαγαζί να πάρουμε κάτι να φάμε Δίνουμε παραγγελία στην κοπέλα στο ταμείο και ένας τύπος με το κλασικό σκατοϋφακι (μικρό)αφεντικού αρχίζει να μας φτιάχνει τις παραγγελίες. Σε κάποια φάση η φίλη μου βλέπει τυπωμένη σ' ένα χαρτί πίσω το ταμείο την φράση «Όταν δουλεύουμε δεν μιλάμε». Με σκουντάει, μου το δείχνει, την κοιτάζω, με κοιτάει και σκεφτόμαστε το ίδιο πράγμα: ότι δεν παίζει να μη πούμε τίποτα Με συγκρατημένο εκνευρισμό αρχικά ρωτάμε τι δουλειά έχει αυτό εκεί. Παίρνει λοιπόν το λόγο ο τύπος με το ύφος τουσκατοαφεντικού και μας δικαιολογείται ότι «Ε άμα μίλα οποίος δουλεύει δεν θα εξυπηρετούνται οι πελάτες...» Του απαντάμε και μεις ότι όσες φορές έχουμε έρθει δεν μας εμπόδισε η ομιλία κανενός ούτε να παραγγείλουμε ούτε να φάμε. Βλέπει λοιπόν ότι η στρατηγική «πάνω απ' όλα η εξυπηρέτηση των πελατών» δεν πιάνει και αποφασίζει να αλλάξει γραμμή.

Με βλέπει έμενα αγόρι λοιπόν, μου κλίνει συνωμοτικά το μάτι και μου λέει «Εντάξει τώρα αφού όταν μιλάν οι γυναίκες δεν αντέχονται». Ο σιχαμένος πόνταρε σε μια ανδρική συμμαχία για να διχάσει έμενα και την φίλη μου άλλα τελικά δε του βγήκε σε κάλο μιας και πολλαπλασίασε τον εκνευρισμό μας. Του λέω λοιπόν και γω «Πας κάλα; Αν δουλεύεις οκτώ και δέκα ώρες και δε μιλάς σε κανέναν στο τέλος θα τρελαθείς». Ε αυτό ήταν Βγαίνει μια εργάτρια απ' τη κουζίνα και λέει «Ε ναι για κάποιον που 'χει δουλέψει αυτό είναι αυτονόητο». Έπειτα συνεχίσαν και οι υπόλοιπες απ' τη κουζίνα και η κοπέλα στο ταμείο να του την λένε σε φάση «Βλέπεις που είναι βλακείες αυτά που μας λες τόσο καιρό και μας πρήζεις, άκου δεν θα μιλάμε...». Και μετά το αφεντικό; Σε άτακτη υποχώρηση με αμήχανα γέλια, λέγοντας «Ε, ντάξει δεν εννοώ να μη λες και τίποτα...».

Έτσι είναι η φάση λοιπόν δε φτάνει που 'χουμε τα αφεντικά να μη κολάν ένσημα και να μη πληρώνουν υπερωρίες πρέπει να υποστούμε την ώρα της δουλειάς και τη βλακεία κάθε σιχαμένου σεξιστή (αφεντικού ή πελάτη). Μα είναι και κάτι στιγμές που η ταξική μας συνείδηση και το μίσος μας για τα αντρικά προνόμια ενώνονται και τότε μπορούν να συμβούν και μαγικά πράγματα...

ΥΓ: Μια μέρα μετά η φίλη μου πέρασε απ' το μαγαζί αυτό και να ρίξει μια ματιά και μαντέψτε... αυτή η ωραία επιγραφή δεν ήταν εκεί!

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΩΡΟΥ ΣΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

(Μέρος Β')

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 100%

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ!

